

møntneri en lignende pligt til at kunne straffe juridiske personer for handlinger, omfattet af rammeafgørelsen. Gennemførelsen af EU-rammeafgørelsen rejser derfor spørgsmål om at udvide muligheden for at kunne straffe juridiske personer for overtrædelser af straffeloven, der er begået for at skaffe den juridiske person vinding, jf. pkt. 2.3.2. nedenfor.

2.3. Justitsministeriets overvejelser

2.3.1. Der er tidligere i forbindelse med forslaget til folketingsbeslutning om udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri redegjort for de lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse, jf. Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, s. 7741-7743. Som det fremgår heraf, anses de strafbare handlinger, der nævnes i *artikel 3 og 4*, bl.a. i lyset af straffelovens §§ 21 og 23 om forsøg og medvirken for at være omfattet af straffelovens regler, navnlig § 166 og § 167. I det omfang straffelovens § 166 og § 167 ikke finder anvendelse i forhold til penge, der endnu ikke er sat i omløb, anses falskmøntneri med hensyn til euroen, der begås inden den 1. januar 2002, for omfattet af straffelovens § 171 om dokumentfalsk eller straffelovens § 279 om bedrageri samt efter omstændighederne af reglerne om forsøg og medvirken. *Artikel 3-5, jf. artikel 6, stk. 1*, kræver derfor ikke lovændring.

Efter *artikel 6, stk. 2*, skal fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt kunne straffes med fængsel, og der skal fastsættes en strafferamme på mindst 8 års fængsel. Strafferammen for falskmøntneri er efter straffelovens § 166, stk. 1, fængsel indtil 12 år, mens formindskelse af værdien af gangbar mønt efter straffelovens § 166, stk. 2, alene kan straffes med fængsel indtil 4 år. Som nævnt i pkt. 2.1., har Danmark i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen afgivet en erklæring, hvorefter *artikel 6, stk. 2*, ikke finder anvendelse på falskmøntneri, der sker ved formindskelse af værdien af gangbar mønt. På den baggrund kræver *artikel 6, stk. 2*, heller ikke lovændring.

Opfyldelse af de jurisdiktionspligter, der er indeholdt i *artikel 7*, kan også ske uden lovændring. Det skyldes, at straffeloven allerede (i § 8, nr. 5) indeholder hjemmel til dansk straffemyndighed, selv om jurisdiktionspligten rækker ud over den danske straffemyndighed, der er hjemlet i straffelovens § 6 (territorialprincippet), § 7 (personalprincippet) og § 8, nr. 1-4 og 6, herunder når udlevering af sigtede til retsforfølgning i et andet land afslås.

2.3.2. Som nævnt i pkt. 2.1., følger det af *artikel 8*, at juridiske personer skal kunne gøres ansvarlige for

de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding. Straffeloven indeholder ikke hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om falskmøntneri, dokumentfalsk og bedrageri, jf. pkt. 2.2.3. Opfyldelse af denne bestemmelse kræver derfor, at der ved en lovændring skabes hjemmel hertil.

Der tegner sig umiddelbart fire mulige modeller for at gennemføre *artikel 8* i dansk ret:

- 1) En ændring af straffelovens § 306, stk. 1, hvorefter bestemmelsen også kommer til at omfatte overtrædelse af straffelovens § 166 og § 167 om eftergørelse og forfalskning mv. af penge samt § 171 om dokumentfalsk og § 279 om bedrageri.
- 2) En ændring af straffelovens § 25, hvorefter strafansvar for juridiske personer ikke længere kræver særskilt lovhjemmel, hverken i straffeloven eller særlovgivningen.
- 3) En ændring af straffelovens § 25 (eller eventuelt § 306) så strafansvar for juridiske personer ikke længere kræver særskilt lovhjemmel for så vidt angår overtrædelse af straffeloven.
- 4) En ændring af straffelovens § 306, hvorefter juridiske personer kan straffes for overtrædelse af straffeloven, hvis overtrædelsen er begået for at skaffe den juridiske person vinding.

Fordelen ved *model 1* er, at den fastholder det hidtidige udgangspunkt i danske strafferet, hvor kun særskilt angivne lovovertrædelser kan medføre strafansvar for juridiske personer. Den går imidlertid lidt videre end EU-rammeafgørelsen, idet rammeafgørelsen ikke gør det nødvendigt at indføre strafansvar for juridiske personer for *alle* overtrædelser af straffelovens § 171 og § 279, men alene de overtrædelser, som begås i forhold til penge, der endnu ikke er sat i omløb, og som ikke er omfattet af straffelovens § 166 og § 167. Det ville imidlertid lovteknisk næppe være muligt præcist at afgrænse bestemmelsen, så den svarer til, hvad rammeafgørelsen kræver.

Afgrænsningsspørgsmål af denne karakter vil formodentlig blive yderligere aktualiseret ved gennemførelse af fremtidige EU-retsakter og internationale konventioner. Det må således forventes, at det i de kommende år i stigende grad vil blive aktuelt for Danmark at skulle tiltræde konventioner og andre folkeretlige aftaler, hvor kriminaliseringspligten ikke er begrænset til fysiske personer, men også skal omfatte juridiske personer, og hvor kriminaliseringspligten ikke nødvendigvis er fuldstændig sammenfaldende med enkelte, gældende danske straffebestemmelser.